

Свободниятъ животъ научи Ранди да се покорява. По-прѣди той считаше бръснарницата за цѣль свѣтъ и себе си за първото сщество въ свѣта, но въ послѣдно врѣме всичко това не излѣзе тъй. Биди намираше, че той е много лошо възпитанъ, и ето — трѣбваше сега да го учи да избира ново градиво.

Гнѣздото се привръщваше. Биди хвана да привася голѣми меки пера, тя обичаше разкоша, но тукъ вече Ранди се яви като господарь. Тукъ именно той трѣбва да тегли чърта, да каже — не, или стига! Да, че защо ни сж пера! Отъ дѣ накждѣ! Че той не помни да е имало нищо такова въ неговата люлка! И Биди, когато се връщаше съ меки бѣли перца въ клѣвката, видѣ какъ изъ кжщи хвърчеше цѣль облакъ пера, които тя бѣше донесла по-рано. Разбира се, че тя ги хвана пакъ изъ въздуха, както летѣха, и прилетѣ съ тѣхъ до входа на гнѣздото тъкмо въ минутата, когато господарьтъ врабецъ излизаше съ нова хватка отъ омразнитѣ нему пера. Двѣтъ птички застанаха прѣдъ входа и съ яростъ се гледаха една друга, като чирикаха, колкото имъ гласъ държи. Клѣвкитѣ имъ бѣха пълни съ пера, а сърцата — съ ядъ.

При наредата на кжщата нашитѣ симпатии сж всѣкога къмъ страната на жената. Азъ чувствувахъ още отъ начало, че Биди е права и, наистина, тя надви. Отъ най-напрѣдъ настана бурно врѣме: перата се внисѣха въ кжщи, послѣ наново се изнисѣха и летѣха изъ градината, — тя ги внисаше, а той ги изхвърляше. Послѣ настѣпи затишие, слѣдъ което перата пакъ идваха на своето мѣсто въ гнѣздото. Какъ стана това — не се знае, знае се само, че Ранди самъ вече продължи да реди гнѣздото и спрѣ чакъ тогава, когато го наби съ едри и меки пера.